

Ain't I a Woman?

-Ikrame Kastit, coördinatie Uit De Marge vzw

Een vraag die Sojourner Truth, de grondlegger van het kruispuntdenken, zich stelde op een vrouwenbijeenkomst in 1827.

Truth was een Afro-Amerikaanse vrouw, geboren als slaaf en moeder van 13 kinderen. Ze was actief in zowel vrouwenbewegingen als antislavernijbewegingen, maar zag nergens haar strijd weerspiegeld worden. Ze kon zich niet herkennen in de eisen van een feministische witte beweging, maar ook niet in een antislavernijbeweging die vooral uit mannen bestond.

Ikrame Kastit (c) Lore Sannen | Uit De Marge vzw

Waar diversiteit vaak gaat over hokjes aanvinken, gaat intersectionaliteit over het complexe samenspel van de verschillende identiteiten die we allemaal in ons hebben. Om mezelf als voorbeeld te nemen: ik ben een vrouw, ik heb een migratieachtergrond, maar hier geboren, ik heb een Belgische nationaliteit, ik heb vast voltijds werk, maar ben opgegroeid in armoede, ik ben hetero, ik ben getrouwd, ik ben moeder van twee kinderen, ik ben hooggeschoold, maar dyslectisch. Al die verschillende kenmerken zorgen ervoor dat ik heel wat privileges heb, maar tegelijkertijd toch nog heel wat drempels ervaar en op heel wat plekken uitgesloten wordt.

Kinderen en jongeren in maatschappelijke kwetsbare situaties worden net uitgesloten omdat ze benadeeld worden vanuit verschillende kruispunten. Omdat ze arm zijn of generatiearm zijn, omdat ze laaggeschoold zijn, omdat ze een migratieachtergrond hebben of een vluchtverleden, omdat ze gelovig zijn, omdat ze vrouw of soms zelfs een man zijn.

Om het in de woorden Truth te zeggen:

Zijn zij geen kinderen, zijn zij geen jongeren?

Als je sommige beleidsmakers of mediakanalen hoort zou je denken van niet. Onze kinderen en jongeren worden snel als volwassen bestempeld, zelf verantwoordelijk voor de drempels die ze ervaren. En het discours van de afgelopen maanden versterkt dat alleen maar. Extreemrechts is weer in opmars, onze kinderen en jongeren die in de onderlaag zitten worden tegen elkaar opgezet. Structurele maatregelen om hun uitsluiting aan te pakken blijven uit.

Maar daarom net dat het jeugdwelzijnswerk zo enorm belangrijk is, nu meer dan ooit. Om een veilige plek te creëren, ademruimte voor kinderen en jongeren die het gevoel hebben zich in onze samenleving niet thuis te voelen. Samen in groep elkaar versterken en zo de samenleving te wijzigen. Kinderen en jongeren opnieuw in zichzelf doen geloven, maar ook in de andere.

Superdiversiteit is een realiteit. Minderheden worden de meerderheid. Het is een uitdaging voor onze samenleving om daarmee te leren omgaan. Discriminatie en sociale uitsluiting zijn geen antwoord. Het aanvaarden en respecteren van de ander als persoon en als burger, is de enige weg vooruit.

Durf ook kritisch zijn naar datgene dat we dagelijks doen, bereiken we alle kinderen en jongeren die we moeten bereiken vanuit kruispuntdenken? Zijn er bijvoorbeeld veilige plekken voor kinderen en jongeren met een migratieachtergrond die aarzelen met hun seksuele voorkeur of voor tienermoeders? Durven we ook het gesprek echt aangaan met kinderen en jongeren die het moeilijk hebben en het onrecht dat zij ervaren over hun levensomstandigheden vertellen in steun naar extreemrechts? Het zijn vragen die we ons vandaag gaan stellen.

Daarnaast is het ook meer dan ooit nodig dat de verschillende soorten stemmen van onze kinderen en jongeren op alle fora gehoord worden en dat we bruggen bouwen tussen hen en heel wat instanties, zodat we hun levensomstandigheden kunnen verbeteren.

Ik heb het de laatste maanden erg moeilijk gehad, ik ben een kind van de zwarte zondag, ik heb het Vlaams Blok-tijdperk van heel dichtbij meegemaakt. Ik voel nog altijd welke trauma's dat nagelaten heeft bij mij en mijn familieleden. Maar toch ben ik hoopvol, want ik weet dat er ankerfiguren over heel het land actief zijn, die samen met mij dat gevecht durven aangaan en dat vanuit een liefde voor al onze kinderen en jongeren. Vandaag staan er meer dan 300 van die ankerfiguren voor mij. Jeugdwelzijnswerkers die het verschil maken voor heel wat kinderen en jongeren. Sta naast hen, meer dan ooit, omarm hen, steun hen, daag hen uit en durf in dialoog te blijven gaan, ook al is het moeilijk. Al die kleine zaken maken immers een enorm verschil in een kinderleven en daar doen we het voor. Laten we dat vooral niet vergeten.